

El fracàs de gènere

(2001) Segons l'últim informe de la Generalitat, el fracàs dels nois a l'ESO és del **44,5%** a la Pública (quasi la meitat fracassats!). Segons la OCDE., Espanya lidera el ranking de fracàs escolar dels estats d'aquesta organització. I, en la diferència de fracàs entre nois i noies, només és superada per Mèxic, que també lidera el fracàs escolar a nivell mundial (69%). Investiga i informa Èdip Rei, ap. 99064/ 08080 Barcelona. Web: <http://edipo.info> , E-mail: EdipRei@suport.org

NECESSITAT DEL SENTIMENT NACIONAL:

Per què el govern britànic abandona els prejudicis contra els nois i afronta el problema de la seva educació i, en canvi, la Generalitat (com Espanya) insisteix en **violiar els seus drets i ignorar els seus problemes?**

Com poden ser la **total totalitat** dels dirigents d'un país violadors dels drets dels nens de l'escola?

Molt fàcil d'explicar: **tots actuen segons el propi profit**, i, lògicament, un govern dominat per homes **tendeix a eliminar competidors**. I ¿quina oportunitat és millor que **trair-los** en la seva educació?

I si TOTS hi estan d'acord, ¿a qui podem reclamar res?

Aquesta actitud és una versió "refinada" de la de moltes espècies animals, en les quals els mascles dominants expulsen o maten els més febles, fins i tot els cadells que no poden fugir. A l'espècie humana, aquesta actitud es "refina", enviant els joves mascles a la guerra o, en el nostre present cas, **ignorant els seus drets i les seves necessitats**, difamant-los, admetent i estenent prejudicis contra ells, etc.

El que necessitem explicar és **per què hi ha una excepció**, que es preocupa pels nois i trenca amb els prejudicis que ho impedeixen. La raó és, podem dir, **l'orgull nacional ferit**. Anglaterra era una potència política i cultural. I els seus joves ja feia anys que eren cada vegada més ignorants i salvatges. Fins i tot en els partits de futbol es veia. I tenia l'índex de població penal més alt d'Europa (**ara el tenim nosaltres**). La vergonya de degenerar, denunciada fins i tot pel Príncep Carles el 1990, ha vençut parcialment aquest **instint primari** de desafavorir els competidors, i ha frenat el sabotatge a l'educació. En canvi, en altres països, amb menys vergonya col·lectiva, amb **menys sentiment nacional**, la destrucció dels joves continua imparable.

Estelle Morris, portaveu d'Educació britànica, afronta el problema

L'1 de novembre de 1996, *The Times* publica un extens article sobre la caiguda de nivell dels nois, titulat **Labour's plans to give boys new hope (Els laboristes volen donar noves esperances als nois)** on Estelle Morris argumenta que *els nens no poden aprendre en un ambient de disciplina negativa*, tot assenyalant que ja a primària, **9 de cada 10 expulsats són nois**. Existeix, doncs, una violència *de gènere* ja a l'escola, molt més pronunciada que la domèstica, **però que resta en la foscor del silenci**. Estelle Marris argumenta que *massa nois sucumbeixen a una cultura de grup en què el més divertit és fer campana, comportar-se malament o, fins i tot, portar ganivets a classe*, i que *l'antiga premissa que ja se sap que els nois són nois" no els fa cap favor*. Estelle Marris exposa que els nois que no se'n surten a l'escola tampoc se'n surten a l'hora de trobar feina, caient en el comportament antisocial i delictiu. Atribueix aquesta situació a **l'angoixa i la inseguretad de la societat. Ja no saben del cert què vol dir això de fer-se adults en un món en què el paper de mantenidor de la llar és tan confús i les estructures familiars trontollen**. Per tant, proposa analitzar la situació dels nois igual que en els darrers 10 anys s'havia fet amb molt de profit amb la de les noies. Estelle Marris va posar les necessitats de l'ensenyament **per davant dels prejudicis**.

La Generalitat acomiada els investigadors i ignora el problema

El 12 de novembre de 1996, *La Vanguardia* publica també un extens article sobre l'augment de la diferència acadèmica entre nois i noies, segons una investigació encarregada per la mateixa Generalitat i realitzada pel Cirem. A l'article, proposen investigar-ne les causes. Però no van obtenir cap resposta de la Generalitat, que va manifestar **ignorar la existència** d'aquesta investigació, fins i tot "argumentant" que *"els diaris diuen moltes coses"* quan se li ha mostrat l'esmentat article de *La Vanguardia*. L'hermetisme s'ha mantingut fins el juny de 2001, quan, segons un informe de la Generalitat, el 29,4% de fracàs dels nois a la Pública del 96 s'ha convertit en el **44,5%** al 2000! L'argument del Departament de per què no va aplicar, a partir del 96, les mesures correctores de les diferències detectades amb la Reforma que ordena la LOGSE ha estat que **encara no és hora de corregir diferències a favor dels "homes"** (sic), **ja que les dones porten milers d'anys desfavorides**. El Departament confon nens amb homes, per tal de "justificar" la masclista omisió de les mesures de prudència que la llei ordena (els "homes" no les necessiten, sembla) violant el dret a la no discriminació per raó de sexe dels alumnes. A més, per a les professores que veuen frustrada la possibilitat de donar classe per culpa dels nois inadaptats que no ho permeten, quin avantatge és que el Departament ignori aquest problema? Les nenes que voldrien estudiar i no poden a causa de l'ambient d'indisciplina a classe, quin guany hi tenen? **Tenim dret a una resposta**.